

[Helge Møller]

finder, at ordningen fungerer. Vi er enige i, at støtten til eleverne gives som stipendier, fordi det er en forberedende uddannelse, og fordi det er en uddannelse, som ikke giver nogen egentlig indtjeningsmulighed. Men vi mener i øjeblikket, at de fleste af eleverne bliver tilgodeset igennem ungdomsydelsen.

Jeg vil benytte lejligheden til at fastslå det konservative folkepartis principielle indstilling vedrørende studiestipendier eller studie-støtte. Vi finder, at der i forbindelse med de længerevarende uddannelser bør indføres en stopprøve, som vi har sagt mange gange tidligere. Den skal ligge efter ca. 1 år, og vi finder det rimeligt, at der ydes stipendiestøtte, indtil denne stopprøve er bestået, men efter stopprøven må det være lån, idet uddannelsesstøtten såvel som en uddannelse i sig selv må betragtes som en investering såvel for samfundet som for den enkelte studerende. Det er altså den enkelte studerende, der investerer i sin egen uddannelse, i sin egen fremtid.

Om lånene skal være rentefrie eller rentebærende, kan jeg sige, at vi er villige til og interesserede i under udvalgsarbejdet at se på spørgsmålet om rentens størrelse, om der slet ikke skal være nogen rente, og hvornår eller hvornår ikke.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg har med opmærksomhed lyttet til ministerens bemærkninger, og jeg kan love, at vi fra centrum-demokraternes side vil se med meget stor interesse på et regeringsforslag om forbedringer og fornyelser på dette område, for vi må jo erkende, at de studerendes økonomiske forhold er meget stramme.

Vi kan derimod ikke støtte kommunisternes forslag, først og fremmest fordi det på nuværende tidspunkt er for vidtgående, og den gode vilje er jo altså ikke meget værd, før den bliver omsat i kroner og øre, og her er der tale om et særdeles beklageligt forslag.

I øvrigt har vi været tilhængere af den ungdomsydelse, som ifølge forslaget afskaffes, idet man her får kommunernes vurdering af ansøgerne ind i billedet, og vi har også tidligere været inde på, at ungdomsydelsen blev udvidet, således at den gjaldt lidt videre end til det 18. år.

Centrum-demokraterne må afvise kommunisternes lovforslag.

Ebba Strange (SF):

Jeg skal starte med at takke DKP, fordi det har fremsat dette forslag, for det giver os lejlighed til at drøfte de uddannelsessøgendes situation, der vel er så fortvivlende som nogen sinde.

Det, vi er i færd med, er at skabe et nyt proletariet, der virkelig hører til de allerringest stillede i dette samfund, og derfor er det vigtigt, at debatten føres.

Hr. Jimmy Stahr sagde, at der måske kunne være grund til at bebrejde socialdemokratiet, at man ikke havde presset den socialdemokratiske minister mere. Og når jeg ligefrem bliver opfordret til det, vil jeg da også bebrejde socialdemokratiet det, men jeg vil nok allermest bebrejde ministeren, at vi ikke har fået det udspil. Jeg ved, at det er noget, der har været overvejet længe, ministeren har givet udtryk for det i adskillige dagbladsartikler, og jeg forstår, at der har været en omfattende debat i partiet, men jeg synes, det er fantastisk beklageligt for de uddannelsessøgende, at der ikke er kommet mere ud af den.

Nu får vi så at vide, at CUR vil komme med et udspil inden juni 1978, men det er også for længe at vente. Vi får også at vide, at der har fundet en ekstra uddeling sted her i september måned; det er godt, men det var ikke nok. Efter hvad jeg har erfaret ved at læse, hvad der har været skrevet om disse ting i dagspressen, mener jeg også, at ministeren fra nogle af sine rådgivere har fået det gode råd, at man skulle prøve at få i hvert fald en midlertidig ordning igennem, mens vi venter.

Det er det, der er sket. Jeg kan være enig med ministeren i, at det kan være svært i slutningen af 1970erne at lovgive på en lov, der havde sin baggrund i 1960erne, fordi verden ser anderledes ud, og jeg er enig i, at der ikke blev skabt uddannelsesmæssig lighed i 1960erne. Men hvad er det, der nu sker i dag? Det er endnu værre.

Ministeren har ansvaret for en adgangsbe-grænsningslov, og om den kunne hun med glæde sige, at alle, der ønskede at få en uddannelse, fik den – de fik godt nok ikke den, de gerne ville have, men så fik de en anden –